

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 555/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou F. P., s. r. o., B., v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. B. F., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Galanta v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 1230/2011 a postupom Krajského súdu v Trnave a jeho uznesením sp. zn. 5 CoE 88/2012 z 25. októbra 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 10006/2013 a sp. zn. Rvp 10007/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 10006/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 21. januára 2013 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namietala porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 1230/2011 a postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) a jeho uznesením sp. zn. 5 CoE 88/2012 z 25. októbra 2012.

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Sťažovateľka poskytla na základe zmluvy o úvere uzavretej s dlžníkom úver, na zabezpečenie ktorého bola účastníkmi zmluvného vzťahu uzatvorená rozhodcovská doložka, resp. rozhodcovská zmluva. Súdny exekútor na základe poverenia udeleného okresným súdom začal nútený výkon rozhodnutia, t. j. exekúciu, pričom exekučným titulom bolo rozhodnutie rozhodcovského súdu. V priebehu exekučného konania okresný súd uznesením sp. zn. 15 Er 1230/2011 zo 4. januára 2012 exekúciu „*vyhlásil za neprípustnú, resp. ju zastavil*“. Sťažovateľka uviedla, že krajský súd na jej odvolanie svojím napadnutým rozhodnutím potvrdil okresným súdom vydané prvostupňové rozhodnutie.

2. Ústavný súd uvádza, že uznesenie krajského súdu sp. zn. 5 CoE 88/2012 z 25. októbra 2012, ktoré sťažovateľka označila v petite sťažností vedených pod sp. zn. Rvp 10006/2013 a sp. zn. Rvp 10007/2013, je uznesením, ktorým odvolací súd odmietol odvolanie sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 15 Er 1230/2011 zo 4. januára 2012, ktorým okresný súd vylúčil súdneho exekútora z vykonania exekúcie. Sťažovateľka teda v petite sťažností označila uznesenie krajského súdu, ktoré sa netýka vyhlásenia exekúcie za neprípustnú a jej zastavenia, ale ktorej predmetom bolo odvolanie proti uzneseniu o vylúčení súdneho exekútora z vykonávania exekúcie.

3. V sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 10006/2013 sťažovateľka namieta postup okresného súdu a postup krajského súdu v označenom konaní a uvádza, že po podaní odvolania proti prvostupňovému rozhodnutiu podala aj „*návrh na prerušenie konania*

postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ“. Sťažovateľka ďalej uviedla: „*Porušovateľ v prvom rade a ani porušovateľ v druhom rade nerozhodli do skončenia konania o návrhu sťažovateľa na prerušenie konania... Práve chýbajúca procesná činnosť porušovateľov vecne vyjadrená vydaním rozhodnutia o návrhu sťažovateľa na prerušenie konania postupom podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c) OSP a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ, ako aj úplná ignorácia právnej argumentácie a tvrdení sťažovateľa vo vzťahu k nutnosti súdu konať položením prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej únie, zásadným spôsobom porušila základné práva sťažovateľa, konkrétne:*

- základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (práva na súdu ochranu);

- základné právo na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

Sťažovateľka uviedla: «*Tvrdíme, že súd sa nijako nevysporiadal s výkladovými pravidlami uvedenými v smernici Rady 93/13/EHS a nijako nezdôvodnil, prečo považuje rozhodcovskú doložku za neprijateľnú podmienku v zmluve o úvere. Máme za to, že v danom prípade je nutné požiadať o výklad pojmu „nekalá zmluvná podmienka“ v kontexte tohto sporu Súdny dvor Európskej únie.... Tvrdíme, že návrh na prerušenie konania postupom ...bol podaný legitímne a bolo nutné o ňom rozhodnúť formou uznesenia.»*

4. V sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 10007/2013 sťažovateľka namieta postup krajského súdu a jeho uznesenie sp. zn. 5 CoE 88/2012 z 25. októbra 2012. Sťažovateľka tvrdí, že označeným postupom a uznesením krajského súdu bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že krajský súd „*ignoroval ust. § 45 ods. 3 ZoRK (zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, pozn.) a po podaní odvolania sťažovateľom postupoval tak, ako by odvolanie nebolo vo veci prípustné. Konštatovanie porušovateľa uvedené v odôvodnení napadnutého uznesenia, že proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné a to ani s poukazom na prípustnosť odvolania podľa § 45 ods. 3 ZoRK je v priamom rozpore s vyššie citovanou zákonnou úpravou!*“.

3. V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 1230/2011 a postupom krajského súdu a jeho uznesením sp. zn. 5 CoE 88/2012 z 25. októbra 2012, zrušil napadnuté uznesenie, vec vrátil na ďalšie konanie a priznal jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania. Okrem toho sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd vydal aj dočasné opatrenie, ktorým by odložil vykonateľnosť napádaného uznesenia krajského súdu.

II.

6. Podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

4. S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 10006/2013 a sp. zn. Rvp 10007/2013 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky, okresného súdu a krajského súdu, proti ktorým tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

III.

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

11. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“)

(1) Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví

a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise,

b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) alebo

c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

(2) Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c).

(3) Proti rozhodnutiu súdu podľa odsekov 1 a 2 je prípustný opravný prostriedok.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

15. Podstatou sťažností je tvrdenie sťažovateľky o namietanom porušení jej základných práv napadnutým postupom okresného súdu a postupom krajského súdu tým, že tieto všeobecné súdy v exekučnom konaní neprerušili konanie na účely predloženia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“). Sťažovateľka ďalej namieta porušenie svojich základných práv uznesením krajského súdu o odmietnutí odvolania podaného proti uzneseniu o vylúčení súdneho exekútora z výkonu exekúcie. Podľa sťažovateľky krajský súd vydal svoje rozhodnutie na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a s použitím chybnjej aplikácie a interpretácie práva bez aplikácie relevantnej právnej normy.

A. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom okresného súdu

16. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd

pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 443/2011).

17. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04, II. ÚS 443/2011).

18. Pokiaľ ide o napadnutý postup okresného súdu, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že tento postup mohla sťažovateľka namietat' v rámci odvolania ako riadneho opravného prostriedku (sťažovateľka v sťažnosti výslovne uvádza, že proti uzneseniu o zastavení exekúcie odvolanie aj podala), a preto sťažnosť v tejto časti bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

B. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a uznesením krajského súdu

19. Krajský súd ako odvolací súd namietaným uznesením sp. zn. 5 CoE 88/2012 z 25. októbra 2012 odmietol odvolanie proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 15 Er 1230/2011 zo 4. januára 2012 o vylúčení súdneho exekútora z vykonávania exekúcie.

20. K sťažovateľkou namietanému konaniu o prejudiciálnej otázke ústavný súd poukazuje na to, že tak ako uviedol napr. vo veci sťažovateľky sp. zn. I. ÚS 110/2013, účelom a podstatou konania o prejudiciálnej otázke je podľa stabilizovanej judikatúry Súdneho dvora spolupráca vnútroštátneho súdu so Súdny dvorom pri výklade práva EÚ. Konanie podľa čl. 234 Zmluvy o ES je založené na del'be úloh medzi vnútroštátnymi súdmi a Súdny dvorom. Je vecou len vnútroštátneho súdu, pred ktorým začal spor a ktorý nesie zodpovednosť za súdne rozhodnutie, posúdiť so zreteľom na konkrétne okolnosti veci nevyhnutnosť rozsudku o prejudiciálnej otázke pre vydanie rozsudku vo veci samej, ako aj relevantnosť otázok, ktoré položí Súdny dvor. V dôsledku toho je Súdny dvor v zásade povinný rozhodnúť, pokiaľ sa položené otázky týkajú výkladu práva EÚ (napríklad rozsudok z 11. júla 2006, Chacón Navas, C 13/05, bod 32 a tam citovaná judikatúra).

Povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku Súdny dvoru podľa čl. 234 Zmluvy o ES (resp. čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ) platí len pre taký vnútroštátny súd, ktorý je súdom poslednej inštancie v konkrétnom spore alebo v inej právnej veci, t. j. súdom, proti ktorého rozhodnutiu nemožno podať žiaden opravný prostriedok.

Ak taký súd, ktorý je súdom, proti ktorého rozhodnutiu už niet žiadneho opravného prostriedku, nepredloží prejudiciálnu otázku Súdny dvoru, hoci tak urobiť mal, otvára sa otázka ústavnosti jeho postupu so zreteľom na čl. 46 ods. 1 a 4 a čl. 48 ods. 1 ústavy, pričom treba pripomenúť aj jeho povinnosť podľa § 1 v spojení s § 109 ods. 1 písm. c) OSP zabezpečiť spravodlivú ochranu práv a oprávnených záujmov účastníkov konania (m. m. IV. ÚS 206/08).

Povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku nevzniká v každom prípade. Súdny, ktoré sú z dôvodu svojho postavenia vo vnútroštátnom súdnom systéme povinné predkladať prejudiciálne otázky, sa môžu tejto povinnosti vyhnúť za splnenia niektorého alebo viacerých nasledujúcich predpokladov:

a) ak by odpoveď na prejudiciálnu otázku nemala žiadny význam pre vytvorenie právneho základu na rozhodnutie vo veci samej,

b) ak ide o otázku, ktorá bola v skutkovo a právne podobnom prípade vyriešená Súdny dvorom, alebo o právnu otázku, ktorá sa vyriešila v judikatúre Súdneho dvora bez zreteľa na to, v akých konaniach bola predložená (princíp „*acte éclairé*“),

c) ak je výklad práva Spoločenstva alebo Únie taký jasný, že nevznikajú žiadne rozumné pochybnosti o výsledku (princíp „acte clair“). (I. ÚS 110/2013, podobne II. ÚS 79/2013)

21. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti uviedol, že len zásadné a kvalifikované pochybenie pri rozhodovaní o (ne)predložení prejudiciálnej otázky, ktoré môže spočívať vo svojvoľnom či na prvý pohľad celkom nesprávnom nepredložení prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru v prípade, keď súd sám o interpretácii práva EÚ mal pochybnosti a predbežnú otázku nepredložil, má za následok porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie, keďže týmto spôsobom by bola svojvoľne popretá právomoc Súdneho dvora (II. ÚS 129/2010, porovnaj aj rozhodnutie Spolkového ústavného súdu BVerfGe 82, 159 a uznesenie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 154/08 z 30. júna 2008). (I. ÚS 363/2013)

22. V súvislosti s touto námietkou sťažovateľky je zároveň nutné poznamenať, že hoci sťažovateľka tvrdí, že návrh na prerušenie konania z dôvodu potreby polozenia prejudiciálnej otázky podľa §109 ods. 1 písm. c) OSP a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ príslušnému súdu podala, toto svoje tvrdenie v konaní pred ústavným súdom žiadnym spôsobom nepreukázala a písomné podanie v tomto zmysle ústavnému súdu nepredložila.

23. V nadväznosti na už uvedené ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej je vecou vnútroštátneho (všeobecného) súdu, pred ktorým začal spor a ktorý nesie zodpovednosť za rozhodnutie vo veci samej, posúdiť so zreteľom na konkrétne okolnosti veci nevyhnutnosť rozhodnutia Súdneho dvora o prejudiciálnej otázke na vydanie rozsudku vo veci samej, relevantnosť otázok, ktoré Súdnemu dvoru položí (napr. IV. ÚS 206/08, II. ÚS 129/2010, II. ÚS 163/2010), ako aj to, či sú splnené predpoklady, za ktorých vnútroštátny súd konajúci o veci nemá povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru (m. m. IV. ÚS 108/2010, I. ÚS 363/2013).

Vzhľadom na už uvedené ústavný súd nezistil, že by namietaným postupom krajského súdu, v rámci ktorého neprerušil konanie a nepredložil prejudiciálnu otázku

Súdnemu dvoru podľa §109 ods. 1 písm. c) v spojení s čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ, došlo k porušeniu sťažovateľkou označených práv.

24. Ústavný súd sa ďalej zaoberal sťažovateľkinou námietkou týkajúcou sa prípustnosti odvolania proti uzneseniu okresného súdu o vylúčení súdneho exekútora. Krajský súd v uznesení sp. zn. 5 CoE 88/2012 z 25. októbra 2012 k prípustnosti odvolania proti uzneseniu o vylúčení súdneho exekútora uviedol:

„Podľa § 202 ods. 2 OSP, odvolanie nie je prípustné ani proti uzneseniu v exekučnom konaní podľa osobitného zákona (Zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov). ak tento osobitný zákon neustanovuje inak, a ani proti uzneseniu v konaní o vymáhanie súdnych pohľadávok podľa osobitného zákona.

Podľa § 30 ods. 1 exekučného poriadku o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov exekútor je vylúčený z vykonávania exekúcie, ak so zreteľom na jeho pomer k veci, ktorá je predmetom exekúcie, k účastníkom exekučného konania alebo k ich zástupcom, možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti.

Podľa § 30 ods. 2 exekučného poriadku dôvodom na vylúčenie exekútora nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe exekútora v exekučnom konaní. Ak sa námietka zaujatosti týka len týchto okolností, súd na ňu neprihliada.

Podľa § 30 ods. 3 exekučného poriadku len čo sa exekútor dozvie o skutočnostiach, pre ktoré je vylúčený, oznámi to bezodkladne súdu. Do rozhodnutia podľa odseku 7 môže exekútor v konaní robiť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad; to neplatí, ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z. z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov.

Podľa § 30 ods. 7 exekučného poriadku exekútor predloží vec na rozhodnutie súdu o námietke bez zbytočného odkladu. O tom, či je exekútor vylúčený, rozhodne súd do desiatich dní od predloženia veci. Podľa § 30 ods. 10 exekučného poriadku proti rozhodnutiu súdu podľa odseku 7 nie je prípustný opravný prostriedok.

Z vyššie uvedených zákonných ustanovení vyplýva, že súd rozhoduje o vylúčení súdneho exekútora buď na základe oznámenia súdneho exekútora o tom, že zistil

skutočnosť, pre ktorú je vylúčený, alebo na základe námietky účastníka exekučného konania. V uvedenom prípade súd prvého stupňa po oboznámení sa s obsahom vyššie uvedeného nálezu Ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 322/2010 zo dňa 13.4.2011 a vyjadreniami účastníkov dospel k záveru, že pochybnosti o nezaujatosti súdneho exekútora pre pomer k oprávnenému z dôvodu, že oprávnený bol v minulosti jeho zamestnávateľom tu existujú, a preto rozhodol tak, že súdneho exekútora z predmetnej exekúcie vylúčil.

Rozhodnutie druhovo totožné s tým napádaným v prejednávanej veci by tak bolo možno odvolaním napadnúť (účinne) len v prípade jeho vydania zamestnancom súdu (súdny úradníkom), ani o taký prípad však v tejto veci nešlo (napádané uznesenie vydal sudca). Na tom nemohlo nič zmeniť ani poučenie o odvolaní odporujúce právnej úprave (uviedenie, že odvolanie možno podať a to do 15 dní od doručenia uznesenia).

Odvolanie kohokoľvek (nielen odvolania oprávneného a vylúčeného súdneho exekútora zjavne sa riadiacej nesprávnym poučením v napádanom uznesení súdu prvého stupňa) smerujúce tak proti výroku vylúčení súdneho exekútora z predmetnej exekúcie tak nebolo prípustné a odvolaciemu súdu preto neostávalo iné, než takéto odvolanie po prejednaní veci bez nariadenia pojednávania s poukazom na ustanovenie § 251 ods. 4, § 214 ods. 2, § 218 ods. 1 písm. c/ OSP odmietnuť.“

25. Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu vyplýva, že podstata uznesenia odvolacieho súdu spočívala v právnom názore, že sťažovateľkou podané odvolanie nie je prípustné podľa citovaných ustanovení Exekučného poriadku.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Exekučného poriadku podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne konformným spôsobom, pričom jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj legitímne a z ústavného hľadiska akceptovateľné. Na uvedenom nič nemení ani argumentácia sťažovateľky, ktorá poukazuje na ustanovenie § 45 ods. 3 zákona o rozhodcovskom konaní, keďže toto ustanovenie sa netýka opravných prostriedkov proti uzneseniu o vylúčení súdneho exekútora.

Z napadnutého uznesenia jednoznačne vyplývajú odôvodnené závery týkajúce sa právneho posúdenia veci. Právny názor, na ktorom je založené namietané uznesenie

krajského súdu, ako aj celé odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu sú z ústavného hľadiska akceptovateľné a v okolnostiach danej veci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

26. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažností sťažovateľky dospel k záveru, že medzi napadnutým postupom a uznesením krajského súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažností na ďalšie konanie, a preto sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

27. Keďže sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľky v nich uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. októbra 2013